

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 234/2019
28.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Илић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији су пуномоћници Владимир Драгичевић и Срдан Јовановић, адвокати из ..., ВВ из ..., чији је пуномоћник Рајко Петричић, адвокат из ..., ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ из ..., ради поништаја завештања и утврђења, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1257/16 од 15.09.2016. године, у седници одржаној 28.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Новом Саду за одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1257/16 од 15.09.2016. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1257/16 од 15.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 2073/10 од 11.12.2015. године, која је исправљена решењем истог суда П 2073/10 од 01.02.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи и да не производи правно дејство судско завештање пок. ЖЖ од 22.05.2001. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је наступио раскидни услов из става IV завештања пок. ЖЖ бив. из ..., који је састављен 22.05.2001. године у Општинском суду у Лозници под бр. Р ../2001 од 22.05.2001. године и проглашен на записнику код тог суда О. бр. ../2001 18.09.2001. године. Ставом трећим изреке, утврђено је да заоставштину пок. ЖЖ чини имовина ближе одређена у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да заоставштину пок. ЖЖ бив. из ... чини 45.000 DEM које се налазе у касици пок. ЖЖ у његовој кући у ..., као и накнада по основу ропског рада ЖЖ за време Другог светског рата од 7.500 DEM; а одбачена је тужба у делу захтева којим је тужилца тражила да тужени трпе да наведена имовина буде уручена законским наследницима пок. ЖЖ по законском реду наслеђивања у сувласничким уделитема који су ближе одређени у том ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је судским завештањем пок. ЖЖ од 22.05.2001. године повређен њен нужни део. Ставом шестим изреке, обавезана је

тужиља да туженој ББ на име накнаде трошкова поступка плати 105.000,00 динара, са законском затезном каматом од 11.12.2015. године до исплате, а захтев тужене за исплату још 1.228.253,00 динара за накнаду трошкова поступка је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1257/16 од 15.09.2016. године, одбијена је жалба тужиље, а усвојена жалба тужене ББ, па је пресуда Основног суда у Лозници П 2073/10 од 11.12.2015. године укинута у делу којим је одлучено о трошковима поступка (став шести изреке) и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, док је првостепена пресуда у преосталом побијаном неукинутом делу потврђена, ставови 1-5 изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 395. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Новом Саду, решењем РЗ 1/19 од 17.01.2019. године, предложио је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1257/16 од 15.09.2016. године, са образложењем да је о ревизији потребно да се одлучи због тумачења релевантних прописа и потребе за уједначавањем судске праксе у погледу тумачења појединих законских одредаба у вези овог правног питања.

Чланом 395. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Поступајући по предлогу Апелационог суда у Новом Саду, Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 395. ЗПП, закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној.

У конкретном случају, предмет спора је захтев за поништај завештања пок. ЖЖ које је сачињено 22.05.2001. године у форми судског завештања, зато што није сачињено у одговарајућем облику. Такође је предмет спора захтев за утврђење да је на страни тужене ББ, остварен раскидни услов у смислу члана 129. Закона о наслеђивању, као и захтев за утврђење целокупне имовине пок. ЖЖ, те да је његовим завештајним располагањем повређен нужни део тужиље. Ценећи разлоге истакнуте у решењу Апелационог суда у Новом Саду којим се предлаже одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса, као ни потребе за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права, јер тумачење појединих законских одредаба не представља разлог за примену члана 395. ЗПП, о изузетној дозвољености ревизије. Осим тога, наводи у ревизији, као и предлогу Апелационог суда у Новом Саду за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној су усмерени на разрешење чињеничног

питања конкретног спора, што није разлог за одлучивање о ревизији у смислу члана 395. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), у на чију примену упућује члан 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Закон о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.55/14), који је ступио на снагу 31.05.2014. године регулише одлучивање о ревизији против правноснажних одлука донетих у другом степену после 31.05.2014. године, када је овај закон ступио на снагу, само у погледу вредносног цензуса за дозвољеност ревизије који је прописан чланом 23. став 3. овог закона, независно од времена покретања парничног поступка.

Члан 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП, прописује да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

У конкретном случају, тужба у овој парници поднета је 25.02.2002. године, а на рочишту за главну расправу од 28.08.2012. године суд је дозволио преиначење тужбе из поднеска тужиље од 29.06.2012. године. Вредност предмета спора по преиначеној тужби је 501.000,00 динара, што је динарска противвредност од 4.325,67 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе 29.06.2012. године (1 евро = 115,82 динара).

Како је вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде испод законом одређеног цензуса за изјављивање ревизије од 40.000 евра у динарској противвредности, који је прописан чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП, то значи да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић